

D ů v o d y:

Podle výsledků jednání při rozvrhovém roku bylo zřejmé, že nájemní právo Č. p. banky má úhradu v nejvyšším podání za vložku č. kn. 155 v K., že je tedy podle dražebních podmínek a podle § 1121 obč. zák. (§ 147 III. novely k obč. zák.) vydražitel musí převzít. Poněvadž podle týchž dražebních podmínek a podle § 156 ex. ř. vydražiteli přísluší ode dne příklepu jako důchod usedlosti nájemné splatné po udělení příklepu, může je vydražitel požadovati na nájemci, třebaže je nájemce již předem plnil povinnému, a to bez rozdílu, zda zaplacení nájemného předem bylo v pozemkové knize vyznačeno čili nic (srov. rozh. č. 13066 Sb. n. s.).

Jde tedy jen o to, jaký význam a pro koho má knihovní zápis o tom, že nájemné bylo na celou dobu nájemní, tedy i na dobu po udělení příklepu předem zaplaceno. Tato skutečnost má význam právě jen pro nájemce, jenž jsa nucen po druhé platiti nájemné, utrpí škodu a může požadovati její náhradu v pořadí podle § 216 č. 4 ex. ř. z nejvyššího podání. To také nájemce Č. p. banka učinila v přihlášce u rozvrhového roku, když požadovala příkázání části předem již zaplaceného a neuzitého nájemného. Poněvadž podle uvedeného bude musiti Č. p. banka vydražiteli znovu platiti nájemné, jest skutečně poškozena o tuto částku a jest oprávněna požadovati ji podle § 227 ex. ř. (srov. č. 13066, 13645 Sb. n. s.). Neprávem určil proto rekursní soud uhrazovací jistinu k úhradě domnělé pohledávky vydražitelovy. Hledíc na to je potřebí provedení nového rozvrhu co do uvedeného nájemního práva a všech následujících tím dotčených pohledávek. Nezbylo proto než zrušiti napadené usnesení, jakož i rozvrhové usnesení soudu první stolice a vrátiti mu věc k novému jednání a rozhodnutí.

Čís. 16716.

Dlužnické úlevy nezaměstnaných (vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.).

§ 8 řeč. vlád. nař. jest ustanovení přechodné a lze ho užíti jen tehdy, jestliže dlužník, který má právo na úlevy, zaplatil na splátku dospívající v prvním pololetí 1936 (mezi 1. lednem a 30. červnem 1936) více, než by byl podle § 3 uved. vlád. nař. zavázán, a učinil věřiteli datečně oznámení podle § 7 dotč. vlád. nař.

(Rozh. ze dne 17. února 1938, R I 1562/37).

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí byla proti povinnému staviteli a majiteli domu podle platebního příkazu okresního soudu v P. ze dne 3. prosince 1934 Cm 5/34 povolena k vymožení vykonatelné pohledávky 17.500 Kč jménem splátky ze zadrželosti úrokové a útratové za dobu do 31. prosince 1935 z pohledávky 1,750.000 Kč s přísl., zajištěné na domě čp. 2167 v P. a splatné dne 1. července 1936, pak 6% úroků za dobu od 1. července 1936 do 31. prosince 1936 v částce

12.072 Kč 30 h, tedy celkem k vymožení částky 29.572 Kč 30 h se 6% úroky od 1. července 1936 do zaplacení exekuce vnucenou dražbou uvedených nemovitostí. Exekuční soud vyhověl návrhu. Rekursní soud povolil navrženou exekuci jen k vymožení 15.644 Kč 50 h s 6%ními úroky od 1. července 1936, kdežto návrh na povolení exekuce pro další částky zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky v příčině částky 14.127 Kč 80 h s přísl. obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

V návrhu na povolení exekuce uvedla navrhovatelka: »K zajištění našich shora uvedených anuit v částce 437.500 Kč s příslušenstvím byla nám povolena vnucená správa domu č. p. 2167 v P. . . ., z kteréžto správy bylo nám placeno dne 7. ledna 1936 vnuceným správcem à conto vymáhaných anuit 60.000 Kč. Tuto částku 60.000 Kč vyúčtovali jsme na anuitu vypadající za dobu 1. 7. 1932 do 31. prosince 1932 v částce 82.500 Kč.«

Přes to a přes ustanovení § 8 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. nepochybil soud první stolice, jestliže vyhověl celému návrhu na povolení této exekuce. V § 8 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. jest ustanoveno toto: »Zaplatil-li dlužník, který má právo na úlevu, na splátku dospívající v době mezi 1. lednem a 30. červnem 1936 více, než by podle § 3 byl zavázán, vyúčtuje se přeplatek jako bezúročná záloha na příští splátku.« V důvodové zprávě k § 8 bylo však vyloženo, že jde o ustanovení přechodné, jehož bylo třeba hledět na to, že uvedené vlád. nař. bylo vydáno dne 31. prosince 1935 a mělo platiti již od 1. ledna 1936, a mimo to úleva stanovená v § 3 příslušela dlužníkovi ve smyslu § 7 jen tehdy, když věřiteli do 30. června 1936 oznámil kvalifikovaným způsobem, že hodlá užiti úlevy. V mnohých případech byly anuity splatné již 1. ledna 1936 a také před tímto dnem a byly zapraveny před vyhlášením řečeného vlád. nařízení, tudíž ještě i před tím, než dlužník mohl včas zaslati oznámení ve smyslu § 7. Právě pro takové případy byl vydán předpis § 8, který ovšem předpokládá, že dlužník po placení dodatečně učinil věřiteli oznámení podle § 7.

Z uvedených údajů návrhu na povolení exekuce neplyne, že by tu šlo o dlužníkovu placení na splátku dospívající v prvním pololetí roku 1936, neboť jest v nich výslovně zdůrazněno, že jde o placení »à conto« anuit v exekuci vnucenou správou vymáhaných.

Dlužník ve svém rekursu proti usnesení soudu první stolice ani ne tvrdil, že by částka 60.000 Kč, zaplacená dne 7. ledna 1936, byla placena na splátku dospívající v prvním pololetí 1936, ani nevyvracel uvedené údaje návrhu, že tím bylo placeno, »à conto« vymáhaných dřívějších anuit, nýbrž vycházel z názoru, že toto placení, (které ovšem jde v jeho prospěch), samo o sobě má v zápětí vyúčtování přeplatku ve smyslu § 8 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.

Ale podle toho, co bylo již vyloženo, jest onen názor, z něhož vycházel i rekursní soud, právně mylný, takže napadená část usnesení rekursního soudu neobstojí, a bylo proto obnoviti v tomto směru věcně správné usnesení prvního soudu.

Názor dovolací rekurentky, že rekurs povinného proti usnesení soudu první stolice nebyl přípustný, není správný, poněvadž proti usnesení povolujícímu exekuci lze podati rekurs i z důvodu nepřipustnosti povolení exekuce, jde-li o otázku právní, a povinný ve svém rekursu také z tohoto předpokladu vycházel.

Čís. 16717.

Odpovědnost notářů.

Notář je povinen provésti věc mu přikázanou i bez zvláštního zmocnitelova upozornění na naléhavost věci s potřebným urychlením a vykonati v mezích zákona vše, co zabezpečí co možná úplné dosažení zamýšleného účelu.

Měl-li notář podle příkazu daného dlužníkem i věřitelem sepsati kauční listinu a provésti její knihovní vklad, odpovídá za škodu vzešlou věřiteli tím, že sečkal — nebylo-li jinak překážky — na žádost jen dlužníkovu s podáním knihovní žádosti několik dnů, třebaž byl dlužník jedním ze zmocnitelů notářových.

(Rozh. ze dne 17. února 1938, Rv I 2870/36.)

Žalobu, kterou se žalobce domáhá na žalovaném notáři zaplacení 80.000 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, která mu byla způsobena opožděným vkladem kauční listiny za nemovitosti jeho dlužníka Jiřího B., nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice další jednání a nové rozhodnutí.

Důvody:

Nižší soudy zjistily, že dne 25. července 1932 žalobce, Jiří B. a Josef G. žádali v kanceláři žalovaného o sepsání kauční listiny, znějící na 190.000 Kč, jakož i o její vklad na nemovitosti dlužníka Jiřího B., a že řečená listina byla ještě téhož dne sepsána a podepsána. Zmocnitelem žalovaného nebyl toliko Jiří B., nýbrž i žalobce. Žalovaný podal knihovní žádost o vklad zástavního práva podle řečené listiny na dlužníku připsané polovici nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 65 a 272 pozemkové knihy B. teprve dne 30. července 1932 a ježto v mezidobí byla vložena zástavní práva za pohledávky jiných věřitelů, což mělo v zápětí, že při rozvrhu nejvyššího podání dosaženého za uvedené nemovitosti nebyla prý pohledávka žalobcova uhrazena co do